

Hồi 12

Truy Tìm Tông Tích Cổ Song Thành

Lão vừa nói song chưởng huy vũ, phối hợp cùng thanh trường kiếm của Vân Trung Phụng, đối phương lập tức bị bao vây trong ánh hàn quang rợp trời và ánh chưởng loang loáng.

Hồng y thiếu nữ đối địch Thuần Vu Khôn tuy chưa dùng toàn lực, nhưng xem ra Thuần Vu Khôn đã bắt đầu rối loạn, đấu pháp bắt đầu lộ nhiều sơ hở.

Nhưng nàng dường như không có ý hạ độc thủ đối với Thuần Vu Khôn, khiến người ta không biết nàng có dụng tâm gì.

Cục diện đột ngột xoay chiều khiến Tống Thiên Hành tạm thời yên tâm.

Chàng một mặt đấu với Công Dã Tử Đô một mặt nghĩ thầm:

“Người dùng phép truyền âm xin ta nhẹ đòn cho Công Dã Tử Đô rõ ràng là thanh y phụ nhân thần bí nọ, bà ta là ai tại sao lại phải cầu xin cho lão ma đầu này?”

Lòng thầm nghĩ, tay chân cũng không rảnh rỗi, nhưng mắt chàng lại liếc về phía lão xú phụ.

Kẻ động thủ cùng xú lão phụ là một đầu đà thân hình cao lớn, gương mặt lúc nào cũng đỏ rực, mắt như chuông đồng, mình mặc tăng bào màu xám, dùng một cây thiền trượng thân to như trứng ngỗng, kinh phong ào ào, bóng trượng loang loáng đến nước cũng không lọt.

Song phương đều dùng binh khí nặng, nhìn bên ngoài thì chiếc long đầu quái trượng của xú lão phụ ít ra cũng nhẹ hơn chiếc thiền trượng của lão đầu đà đến hai mươi cân, nhưng xú lão phụ xuất thủ rất thư thả, như sư phụ chỉ điểm cho đồ đệ vậy, thỉnh thoảng thiết quài điểm nhẹ lên thiền trượng thì lão đầu đà lại phải thối lui hai bước và miệng không ngừng kêu lên mấy tiếng “oa oa” quái dị.

Xú lão phụ tuy chưa hạ sát thủ, nhưng miệng mụ mạt sát chẳng chút lưu tình:

- Hồ Diên Nạp, hai mươi năm trời không gặp, ngươi vẫn cứ như xưa không tinh tiến được chút nào, thật khiến lão bà thất vọng...

Tống Thiên Hành nghe nói giật mình nghĩ thầm:

“Hồ Diên Nạp! Lão đầu đà này là sư thúc của Công Dã Tử Đô thảo nào mà lão cùng Công Dã Tử Đô cùng đến cùng đi như vậy!”

Đã là sư thúc của Công Dã Tử Đô đương nhiên là sư đệ của Tuyết Phong Sơn Hương Tuyết Hải chủ nhân Công Dã Hồng!

Chỉ nghe lão đầu đà Hồ Diên Nạp cười hềnh hếch nói:

- Phật gia về mọi phương diện đều tinh tiến rất nhiều, đáng tiếc diện mạo của ngươi thật không đáng nhận lãnh, bằng không Phật gia đã...

Xú lão phụ nghiêng răng rít lên:

- Dâm tặc, đừng tưởng lão bà phát thệ trước Phật tổ chung thân không sát sinh rồi người bốn cột, nếu còn không biết điều thì lão bà sẽ phá sát giới chứ không để người sống mà trên gan người!

Hồ Diên Nạp cười khằng khặc nói:

- Xú bát quái, ta bốn cột thì người làm gì được ta!

Lão dứt lời nghiêng răng quét ngang một thế “Hoành Đảo Thiên Quân”, kinh phong nổi dậy, gió rít ù ù, khí thế thật kinh người.

Xú lão phụ trụ chân, y phục của mục đột ngột trương lên như chiếc trống, tóc tai dựng ngược, cười lạnh một tiếng nói:

- Dâm tặc, lão bà cần thử người xem được bao phân lượng!

Long đầu quái tượng quét ngược tới đón lấy thiên tượng đối phương.

“Cảng!” một tiếng chấn thiên động địa, xú lão phụ vẫn đứng yên dáng như thiên thần.

Chiếc thiên tượng của Hồ Diên Nạp đã vụt khỏi tay bay xa hơn mười trượng, hổ khẩu rách tét, thân hình lão liên tiếp thối lui tám bước và đứng chết sững giữa đường trường.

Xú lão phụ cất một tràng cười dài nói:

- Lão tặc, người còn chưa chịu cụp đuôi chạy cho khuất mắt!

Hồ Diên Nạp nghiêng răng gằn giọng:

- Được! Lý Tứ Nương, món nợ này Phật gia sẽ khắc cốt ghi tâm!

Lão xú phụ cười lạnh nói:

- Khắc cốt ghi tâm rồi sao, với bản lãnh của người thì kiếp này đừng hòng đòi được!

Hồ Diên Nạp nghiêng răng:

- Người chờ rồi thấy!

Quay đầu sang Công Dã Tử Đô quát:

- Tử Đô, đi!

Hồng y thiếu nữ quát khẻ một tiếng:

- Người cũng muốn đi? Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, để lại một vài món gì mới đi được!

Hàn quang lạnh toát chớp lên, Thuần Vu Khôn thét lên đau đớn, tay trái giơ lên bụm chặt thái dương, máu theo kẽ tay hắt chảy ròng ròng xuống đất. Thì ra vành tai trái của hắn đã không cánh mà bay mất.

Đồ Sĩ Quý khổ chiến cùng hai cha con Vân thị nghe tiếng thét kinh tâm, trong một phút phân tâm liền trúng một chiêu của Vân Thiết Thành loạn choạng thối lui, vừa lúc thanh trường kiếm của Vân Trung Phụng phóng tới, xuyên suốt từ sau ra tới trước, mất mạng tức thì.

Hồ Diên Nạp biến sắc mặt, nhưng kiếp vận của bọn người Nhất Thống Môn chưa hết.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười ha hả nói:

- Lão bằng hữu, hai ta cũng phải phân một chút thắng phụ!

Vừa nói tả thủ lão đánh ra một chiêu phách không, hữu thủ vươn ra, đột ngột gài ra gấp đôi, “bốp” một tiếng trúng ngay vai tả Cái Thế Hùng.

Nhưng Cái Thế Hùng trong lúc lâm nguy còn phản kích một thế, xé toạc nửa ống tay áo của Chu Chấn Bang, thối lui ba bước mới miễn cưỡng gượng lại được.

Chu Chấn Bang ngửa mặt lên trời cười lớn nói:

- Lão bằng hữu, lẽ ra ta phải nói hai tiếng “thất lễ” mới phải, nhưng bây giờ coi như hai bên bình thủ, không cần phải khách sáo nữa.

Cái Thế Hùng hừ lạnh một tiếng:

- Họ Chu kia, người đừng thấy chiếm được chút tiên cơ rồi lên mặt, món nợ một chưởng này Cái mỗ còn sống ngày nào thì quyết lấy lại!

Chu Chấn Bang cười nhẹ nói:

- Chu Chấn Bang lúc nào cũng xin sẵn sàng, chỉ sợ người không đủ tài mà thôi.

Trong khi đó Tống Thiên Hành đã dùng nhĩ ngữ truyền âm nói rót vào tai Công Dã Tử Đô:

- Môn chủ các hạ, có người cầu xin ta nương tay cho người, nếu người chưa mất hết thiên lương thì sớm cáo lui, ăn năng hối cải...

Công Dã Tử Đô tái mặt công dứ một hư chiêu rồi tung mình nhảy khỏi vòng chiến, trầm giọng quát:

- Đi!

Vừa dứt lời đã cùng Hồ Diên Nạp song song phóng đi, Cái Thế Hùng cùng Thuần Vu Khôn cũng lần lượt cất mình theo sau, thoáng chốc cả bốn mất dạng trong rừng tùng.

Chu Chấn Bang cùng Vân Thiết Thành moi đất mai táng thi thể Đồ Sĩ Quý.

Chu Chấn Bang hất đầu sang xú lão phụ nói với Vân Thiết Thành:

- Thiết lão sang bái kiến Lý tiên bối đi, việc ở đây một mình ta làm cũng xong.

Vân Thiết Thành dùng truyền âm hỏi:

- Chu lão, vị tiên bối ấy là...

Chu Chấn Bang cũng dùng phép truyền âm đáp:

- Nhất Xú, Song Tiên, Tam Yêu, Tứ Quái. Bà ấy là kẻ đứng đầu trong Thập Đại Cao Nhân...

Vân Thiết Thành giật mình:

- Ô, nếu vậy việc ở đây xin phiền Chu lão làm giùm!

Thì ra lúc này cha con Vân thị song đấu cùng Đồ Sĩ Quý nên không nghe lời đối đáp của xú lão phụ cùng Hồ Diên Nạp, bằng không lão đã xớm nhận ra lai lịch của xú lão phụ rồi.

Mụ chính là “Thiết Quả Vô Diêm” Lý Tứ Nương, tuy đứng đầu trong Thập Đại Cao Nhân, bối phận cùng tuổi tác đều cao hơn chín người còn lại, nhưng luận về công lực thì còn kém hơn một trong Vũ Nội Song Tiên, Thanh Hư thượng nhân, chỉ tương đương với Trường Xuân đại trưởng mà thôi.

Vân Thiết Thành kéo tay Vân Trung Phụng đến cạnh Tống Thiên Hành...

Lúc này “Thiết Quả Vô Diêm” Lý Tứ Nương đang hỏi Tống Thiên Hành:

- Tiểu tử, người định bao giờ đến “Tử Kim Am”?

Tống Thiên Hành cung kính đáp:

- Thiên Hành định tối nay sẽ cùng Vân bảo chủ đến vấn an bà bà.

Lý Tứ Nương gật đầu:

- Được!

Rồi mục chỉ sang hồng y thiếu nữ tiếp:

- Đây là Nam Cung Tranh, đệ tử thứ nhất của Thần Nữ Môn, với lão bà không có danh sư đồ nhưng sự thật là sư đồ, từ nay về sau tiểu tử người khá chiếu cố tới nàng một chút!

Tống Thiên Hành cung thân đáp:

- Thiên Hành tuân mệnh!

Lý Tứ Nương quay sang Nam Cung Tranh nói:

- Tranh nhi, người qua đây tham kiến Tống sư huynh đi!

Nam Cung Tranh bước tới hành lễ:

- Tham kiến Tống sư huynh!

Tống Thiên Hành ôm quyền trả lễ:

- Nam Cung sư muội...

Vân Thiết Thành cũng bước tới cung thân hành lễ:

- Vân Thiết Thành tham kiến Lý tiên bối.

Lý Tứ Nương phát tay, một luồng tiềm lực đỡ Vân Thiết Thành đứng thẳng dậy, cười nói:

- Vân bảo chủ bất tất đa lễ.

Vân Thiết Thành quay đầu nhìn sang Vân Trung Phụng nói:

- A đầu, còn chưa bái kiến Lý bà bà!

Vân Trung Phụng dạ một tiếng rồi bước tới quỳ xuống nói:

- Phụng nhi khấu đầu bái kiến bà bà, chúc bà bà vạn thọ vô cương!

Lý Tứ Nương cười ha hả nói:

- A đầu miệng ngọt ngào lắm!

Lần này mục đưa tay đỡ Vân Trung Phụng đứng dậy, đưa tay nắn nắn gân cốt Vân Trung Phụng, xong đẩy nàng ra một chút ngắm nghía, đoạn gật đầu khen:

- Khá! Khá lắm! Dạy được... dạy được...

Quay sang Vân Thiết Thành cười cười nói:

- Hai cha con người kẻ tung người hứng, coi bộ có sắp đặt sẵn, lão bà tử ta biết rõ cũng mắc bẫy như thường, được rồi! Tối nay mang theo cả con a đầu đến!

Ý tứ mục đã rõ, muốn nhân dịp này chỉ điểm thêm cho Vân Trung Phụng một chút tuyệt học.

Những dịp may loại này đối với một người học võ thật đốt đèn mà tìm cũng không được, không ngờ tự động lại tìm đến, cha con Vân thị làm sao không mừng quýnh cho được, hai người vội vàng “tuân mạng” luôn miệng.

Không chỉ có cha con Vân thị, đến cả Tống Thiên Hành cũng mừng thầm.

Vân Trung Phụng cười tươi như hoa xuân, bước đến bên Nam Cung Tranh làm lễ:

- Tiểu muội kiến giá Nam Cung tử tử! Đa tạ tử tử đã ra tay tương trợ!

Lý Tứ Nương cũng tỏ vẻ cao hứng vô cùng, mỉm cười nói:

- Có việc gì đến tối hãy nói tiếp, Tranh nhi, ta đi thôi.

Bọn Tống Thiên Hành cung thân đưa tiễn, Lý Tứ Nương nắm tay Nam Cung Tranh phóng mình đi mất dạng...

Tống Thiên Hành giải khai huyết đạo cho bọn Vũ Văn Ngao xong nghiêm nghị nói:

- Bây giờ thì chư vị được hoàn toàn tự do, muốn đi muốn ở tùy ý, xin cứ tự tiện!

Vũ Văn Ngao đứng dậy đầu tiên, nhìn Tống Thiên Hành cung thân nói:

- Mạng Vũ Văn Ngao do Tống Thiên Hành ban cho, nếu Tống đại hiệp không chê thì từ nay về sau xin theo hầu sai khiến.

Kỳ dư bốn người cũng lần lượt đứng dậy, Soái Duy Thần cũng cung thân nói:

- Huynh đệ chúng tôi cũng xin theo Tống đại hiệp.

Trần Văn nhìn Trần Võ nói:

- Lão nhị, người với ta chắc cũng không còn sự lựa chọn nào khác!

Trần Võ chau mày nói:

- Lão đại, còn bọn gia quyến của chúng ta?

Trần Văn thở dài nói:

- Đa không còn thì kể chi đến lông. Lão nhị, giả như hôm nay Tống đại hiệp không kịp thời cứu, người với ta đã sớm phơi thây rồi, chừng đó thử hỏi có còn lo lắng cho gia quyến được hay không?

Dừng lời một chút, hấn quay sang Tống Thiên Hành cung thân nói:

- Tống đại hiệp, Trần Văn, Trần Võ huynh đệ nguyện từ nay về sau lấy thân khuyển mã đáp đền ân tái tạo.

Tống Thiên Hành nhìn lướt qua năm người, mỉm cười an ủi:

- Chư vị đã biết bỏ đường mê tìm đường sáng, Tống Thiên Hành thành thực chúc mừng, ngoài ra còn cảm thấy vinh hạnh vô cùng.

Dừng lời một lát, chú mục nhìn huynh đệ Trần thị nói:

- Bảo quyến của nhị vị hiện thời bị cầm giữ nơi đâu?

Trần Văn cười buồn lắc đầu đáp:

- Tại hạ không biết.

Hơi chau mày, Tống Thiên Hành nói:

- Theo ý tại hạ thì nhị vị hãy tạm thời ẩn thân nơi Kim Thang Bảo, trong khi bảo quyến còn chưa được cứu ra thì không nên lộ diện, huynh đệ sẽ lưu ý tin tức về bảo quyến và sẽ đồng thời tìm cách cứu ra.

Trần Văn, Trần Võ song song cung thân, Trần Văn lên tiếng:

- Đa tạ Tống đại hiệp quan tâm.

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Đã là người một nhà, nhị vị bất tất phải đa lễ.

Quét mắt nhìn toàn trường một vòng, đoạn chàng nói:

- Chúng ta đi thôi.

o O o

Trưa hôm ấy, Kim Thang Bảo bảo chủ thiết tiệc nơi Noãn Các chúc mừng bọn Vũ Văn Ngao năm người được thoát nạn. Trong Kim Thang Bảo các nhân vật từ đường chủ trở lên đều đến dự yến chúc mừng.

Sau đại yến, Tống Thiên Hành chưa kịp nghỉ ngơi đã đến mật thất nơi Ninh Viễn Lâu của Vân Thiết Thành, vừa may huynh muội Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng cũng đến nơi.

Vân Trung Phụng đến ngồi bên Vân Thiết Thành nhìn Tống Thiên Hành cười hỏi:

- Tống tiên sinh triệu đến không biết có điều chi chỉ giáo?

Tống Thiên Hành huơ huơ cuộn giấy trắng trong tay, cười nhẹ nói:

- Không dám nhận hai chữ “chỉ giáo” của tứ tiểu thư, Thiên Hành có một việc nhỏ phiền đến nhị vị.

Dừng lời một chút chàng nghiêm trang đi vào vấn đề:

- Đây là sơ đồ kỳ môn trận pháp phối hợp giữa “Tiểu chu thiên lục hợp đại trận” và “Phân ngũ hành trận”, tại hạ định trong vòng ba ngày sẽ bố trí trận pháp quanh bảo để bổ túc phần nhân lực mỏng manh của quý bảo.

Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng nghe nói biến sắc, Vân Thiết Thành kính động mạnh, lão ấp úng mãi mới nói được mấy tiếng:

- Lão đệ... người... người...

Tống Thiên Hành không để lão nói hết, mỉm cười ngắt lời:

- Lão ca ca, Thiên Hành không mong nghe được những lời khách sáo của lão ca ca!

Vân Thiết Thành chồm người qua bàn nắm lấy tay Tống Thiên Hành siết chặt nói:

- Lão đệ, lão ca ca không nói nữa thì hơn!

Tống Thiên Hành nói tiếp:

- Trong kế hoạch của Thiên Hành, việc bày kỳ môn trận pháp chỉ là một bước trong kế hoạch bảo an cho quý bảo, lại có thêm bọn Vũ Văn Ngao năm người cộng thêm Ngân y vệ đội, đại khái vấn đề an toàn của quý bảo có thể tạm yên.

Vân Trung Phụng vỗ tay thích thú:

- Hay quá, chỉ nội bước thứ nhất trong kế hoạch đã vững chắc hơn thực lực vốn có của bản bảo không biết bao nhiêu lần, bước thứ hai trong kế hoạch của Tống tiên sinh chắc còn chu mật hơn!

Tống Thiên Hành đáp lời:

- Bước thứ hai trong kế hoạch có thực hiện được hay không, điều đó khó nói lắm.

Vân Trung Phụng thất mất hỏi:

- Tống tiên sinh có thể tiết lộ một chút bí mật không?

Tống Thiên Hành trầm tư đáp:

- Ta định mời nhị vị tiền bối kỳ nhân tạm thời đến ngụ trong bảo...

Vân Trung Phụng cười tươi nói:

- Vậy thì hay quá, hay quá!

Vân Thiết Thành ngạc nhiên hỏi:

- Lão đệ, trong Tử Kim Am ngoài Lý tiền bối ra còn một vị tiền bối kỳ nhân nữa?

Tống Thiên Hành gật đầu đáp:

- Phải! Vị tiền bối đó tuy không có tên trong Thập Đại Cao Nhân, nhưng công lực của người không thua kém Lý lão tiền bối bao nhiêu.

Vân Trung Phụng nóng nảy hỏi:

- Tống tiên sinh, vị đó là ai?

- Đó là vị trưởng lão duy nhất của Thần Nữ Môn, Lữ Dao Quỳnh tiền bối!

Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng nghe nói sững người, Vân Thiết Thành ngược lại thở dài than:

- Hai vị tiền bối kỳ nhân ở cách bản bảo trong gang tấc vậy mà ta không hay không biết, nghĩ thật đáng hổ thẹn!

Vân Trung Phụng lại hỏi:

- Cha! Thập Đại Cao Nhân ngoài Lý lão tiền bối ra thì còn có những ai?

Tuy hỏi thân phụ nhưng mắt lại nhìn Tống Thiên Hành, đôi mắt nàng ánh lên một niềm khao khát lạ thường.

Vân Thiết Thành nhìn Tống Thiên Hành cười nói:

- Vấn đề này để lão đệ người trả lời cho tường tận hơn.

Tống Thiên Hành mỉm cười đỡ lời:

- Thập Đại Cao Nhân đó là: “Nhất Xứ” chính là “Thiết Quả Vô Diêm” Lý bà bà, kế đến là “Song Tiên” Trường Xuân chân nhân và gia sư Thanh Hư thượng nhân; còn “Tam Yêu” có Vạn Kiếp Ma Cung cung chủ Nhiễm Thu Sương và Hương Tuyết Hải chủ nhân Công Dã Hồng, đã bị gia sư cùng Trường Xuân chân nhân liên thủ tiêu diệt, còn một người là “Bắc Hán Thần Điều” Kim Đại Kỳ, hiện thời hạ lạc bất minh...

Vân Trung Phụng hiếu kỳ cắt ngang:

- Phải chăng “Bắc Hán Thần Điều” Kim Đại Kỳ đã bị báo ứng chết rồi?

Tống Thiên Hành cười khổ lắc đầu đáp:

- Cáo đó khó nói lắm, cũng có thể lão bị báo ứng rồi, và cũng có thể lão mai danh ẩn tích nơi núi sâu rừng thẳm luyện tuyệt học...

Dừng một lát, không ai hỏi gì nữa, chàng tiếp lời:

- Bây giờ nói đến “Tứ Quái”. Tứ quái bốn người phân ra Tử, Sắc, Tài, Khí. “Tử” là “Tử Di Đà” Lâm Thiếu Khang, người này có tử vạn sự tức, là một nhân vật lúc chính lúc tà; “Sắc” là “Câu Hồn Xá Nữ” Lữ Dao Hồng, người này chính là bào muội của Lữ tiền bối hiện thời đang ở trong Tử Kim Am, nhưng hai tử muội một chính một tà, trước nay không hề qua lại với nhau. “Tài” là “Cùng Thần” Hồng Lệnh Hàm, người này thấy tiền là hí mắt, giàu có dịch quốc, nhưng quanh năm lại mặc một chiếc áo vá, lại lấy ngoại hiệu “Cùng Thần”, chỉ nội một điểm này cũng đủ thấy lão tà đạo đến độ nào. Còn “Khí” là Trường Xuân Đảo đảo chủ Thạch Vô Kỳ, người này khí độ hẹp hòi, ai làm phật ý lão một chút là nhất quyết phải báo mới xong, lão là một nhân vật đứng giữa hai phái chính tà.

Tóm lại trong “Tứ Quái”, Trường Xuân Đảo chủ Thạch Vô Kỵ và “Tử Di Đà” Lâm Thiếu Khang hai người này hành vi tuy quái dị, xong không phải không có điểm tốt, nhưng còn “Câu Hồn Xá Nữ” Lữ Dao Hồng và “Cùng Thần” Hồng Lệnh Hàm mới thật sự tà môn ngoại đạo khiến người ta không dám đến gần.

Vân Trung Phụng ngồi nghe xuất thần, cất tiếng hỏi:

- Trong bốn người này ngoài Trường Xuân Đảo chủ Thạch Vô Kỵ nghe đâu hơn mười năm trước vì tranh chấp hai chữ “Trường Xuân” với Trường Xuân chân nhân đã phát thế không bước vào Trung Nguyên, kỳ dư ba người kia phải chăng vẫn còn trên thế gian?

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Có lẽ là còn, có điều gần hai mươi năm nay không có nghe chút tin tức gì về họ mà thôi.

Vân Trung Phụng lại hỏi:

- Tống tiên sinh, võ lâm đương kim có còn ai có võ công cao hơn Thập Đại Cao Nhân vừa kể hay không?

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Vấn đề này khó nói lắm, nhưng giang hồ rộng lớn, võ học uyên bác vô biên, người có võ công cao hơn Thập Đại Cao Nhân chắc là phải có, có điều họ là những người không màng danh lợi, ít khi đi lại trên giang hồ như Thập Đại Cao Nhân, nên người đời không biết đến mà thôi!

Dừng một chút, chàng mỉm cười nói tiếp:

- Tứ tiểu thư, vấn đề này chỉ nói đến đây thôi, giờ ta bàn đến việc chính.

Tiếp đó chàng mở cuộn giấy trong tay ra, bốn người chụm đầu lại, Tống Thiên Hành mang những sinh khắc biến hóa của trận thế và yếu quyết tiến thoái dẫn giải nhiều lần, đến khi ba người đại khái nắm rõ thế trận mới nghiêm nghị nói:

- Bây giờ ta đi khảo sát thực địa, theo ý của Thiên Hành thì đêm nay do tam công tử đốc thúc, lập tức khởi công...

Tối hôm ấy lúc vừa lên đèn...

Đầu tọa đệ tử Thần Nữ Môn, Nam Cung Tranh một mình lẳng lặng rời khỏi Tử Kim Am.

Sau khi Nam Cung Tranh rời Tử Kim Am chừng một lát, Tống Thiên Hành đã cùng Vân Thiết Thành cùng Vân Trung Phụng tới nơi.

Liễu Trần sư thái, Tử Kim Am am chủ Lữ Dao Quỳnh, tuổi trạc lục tuần, mình mặc tăng y màu xám, thân hình không cao không thấp, gương mặt tuy trang nghiêm nhưng toát lên vẻ từ bi, thân thiện vô cùng.

Sau khi mọi người vào đến Thiền Phong của Liễu Trần sư thái, song phương nói mấy lời khách sáo, đến phiên Tống Thiên Hành nói rõ nguyên ủy của chuyến đi. Đồng thời thỉnh cầu nhị vị tiền bối tạm thời chuyển sang Kim Thang Bảo.

Liễu Trần sư thái nghe xong thở dài nhẹ nhàng nói:

- Thiên Hành, lời thỉnh cầu của người ta không thể đáp ứng, có điều ta thay người thỉnh cầu Lý tử tử...

Mục quang di động đó dừng lại trên mặt Lý Tứ Nương nói:

- Lý tử tử, ta thấy...

Lý Tứ Nương cười nói:

- Đại muội tử, không cần nói nữa, ta tạm thời dời đến Kim Thang Bảo, có điều quyết định này của ta không phải nể mặt người, cũng không phải vì bộ mặt đáng thương của tiểu tử Tống Thiên Hành, mà vì...

Mụ nói đến đó rồi đưa mắt nhìn Vân Trung Phụng không nói tiếp nữa.

Liễu Trần sư thái “à” lên một tiếng nói:

- Ta hiểu rồi, thì ra Lý tử tử thấy Phụng cô nương có tư chất tốt nên có ý định thu thêm một đồ đệ hữu thực vô danh.

Lý Tứ Nương cười nhẹ gật đầu.

Vân Thiết Thành mừng rỡ, quát gọi ái nữ:

- A đầu, còn chưa quỳ xuống bái kiến sư phụ!

Vân Trung Phụng vừa định quỳ xuống bái sư thì Lý Tứ Nương đã mấn chặt đôi vai nàng cười nói:

- Hải tử, lão bà không thích cái lễ tục của người đời, giữa ta và người cũng không có danh phận sư đồ, từ rày về sau người cũng như Tống Thiên Hành với Tranh nhi gọi ta hai tiếng “bà bà” là được rồi!

Lý Tứ Nương quay sang Vân Thiết Thành nói:

- Vân bảo chủ, lão bà tử ta tuy nhận lời dời sang quý bảo ở, nhưng có một điều phải nói trước, ta không thể giúp các người giết người.

Vân Thiết Thành nghiêng người nói:

- Chỉ cần mượn hổ uy của Lý tiền bối thì cũng đủ làm quần ma khiếp vía rồi, Vân Thiết Thành nào dám thỉnh cầu tiền bối phá sát giới.

Lý Tứ Nương nói:

- Được, cứ như vậy đi, ngày mai ta sẽ dời sang quý bảo!

Hơi dừng lời một lát, chú mục nhìn Tống Thiên Hành nói:

- Tiểu tử, tâm nguyện của người đã hoàn thành, chắc là vừa ý rồi chứ gì?

Tống Thiên Hành hơi nghiêng người cung kính đáp:

- Đa tạ bà bà thành toàn!

Vân Trung Phụng đến gần Lý Tứ Nương hỏi:

- Bà bà, Nam Cung tử tử đâu rồi?

Thần sắc Lý Tứ Nương chợt tối lại, mụ thở dài u oán nói:

- Hải tử, Nam Cung tử tử của người dung mạo như hoa nhưng mệnh bạc như giấy, so với người nó quả bất hạnh quá!

Vân Trung Phụng giọng thành khẩn hỏi:

- Bà bà, Phụng nhi có thể làm được gì để phân ưu với Nam Cung tử tử chăng?

Lý Tứ Nương đưa mắt hết nhìn Tống Thiên Hành rồi nhìn sang Vân Trung Phụng, ánh mắt mụ quét lại trên mặt hai người, một lúc sau thở dài nói:

- Có lẽ sau này hai người sẽ có dịp giúp nó... Phụng nhi, chỉ mong sao người không bao

giờ quên câu người vừa nói.

Vân Trung Phụng nghe lời mụ nói không hiểu đầu đuôi ra sao cả, buột miệng hỏi:

- Những lời Phụng nhi nói ra vĩnh viễn không bao giờ quên được, bà bà, sự thực thì Nam Cung tử tử đã gặp phải khó khăn gì?

Lý Tứ Nương lại thở dài:

- Nam Cung tử tử của người xuất thân từ đại thần thế gia, bất ngờ tai bay vạ gió bị họa tru di, nếu không có sự phụ nó là Thần Nữ Môn chưởng môn nhân Tiết Lan Quân hiện thời ra tay cứu vớt thì cái mạng nhỏ của nó đâu còn đến ngày nay. Ôi, đó chỉ là một trong những nguyên nhân mà ta nói nó mệnh bạc như giấy.

Hiện nó là đầu tọa đệ tử của Thần Nữ Môn, cũng là chưởng môn nhân trong tương lai, xưa nay chưởng môn nhân của Thần Nữ Môn không được quyền kết hôn, người thừa kế mà xem đó không phải là quy định nghiệt ngã, một quy định không chút công bằng sao?

Vân Trung Phụng thần thờ gật đầu.

Lý Tứ Nương nói tiếp:

- Tuy nhiên bà bà với Liễu Trần sư thúc đã làm nhiều áp lực đối với đương kim chưởng môn nhân đòi chọn người khác làm đầu tọa đệ tử, nhưng Tiết chưởng môn nhân một mực coi trọng môn quy, coi trọng thanh danh của Thần Nữ Môn không chịu bỏ qua một người tư chất hiếm có như Nam Cung tử tử người, đồng thời nó cũng một mực nói “thân này do ân sư tái tại thì trọn kiếp không để ân sư thất vọng” cự tuyệt lời khuyên giải của ta với Liễu Trần sư thái, nhưng ai ai cũng biết rằng trong lòng nó đau khổ đến mức nào.

Vân Trung Phụng thở dài ảo não:

- Việc này quá bất công...

Lý Tứ Nương không để ý đến lời nói của Vân Trung Phụng, vẫn cất giọng đều đều nói tiếp:

- Gần đây nó đã điều tra ra manh mối kẻ chủ mưu vu oan giá họa cho toàn gia nó phải chịu thảm tử, có điều còn thiếu chứng cứ, nên trước khi các người tới đây nó đã lẳng lặng bỏ đi rồi...

Vân Trung Phụng đứng thẳng người kiên quyết nói:

- Bà bà, lúc nào Nam Cung tử tử tra ra ai là cừu nhân, Phụng nhi nhất định giúp người một tay.

Lý Tứ Nương cười buồn hỏi:

- Hải tử, người định giúp nó giết cừu nhân?

Vân Trung Phụng gật đầu:

- Phải!

Lý Tứ Nương lắc đầu:

- Nhưng Nam Cung tử tử người không định như vậy, nó muốn sau khi hội đủ chứng cứ rồi vẫn cứ chiếu theo quốc pháp, mượn thế lực quan gia trừng trị cừu nhân, làm như vậy có thể rửa sạch oan tình cho cha mẹ nó...

Vân Trung Phụng nói:

- Biện pháp này tuy hay nhưng thực hiện không phải dễ...

Tống Thiên Hành đến giờ mới chen lời nói:

- Về việc này Thiên Hành có thể giúp một tay...

Lý Tứ Nương hơi ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu tử, người có cầm nang diệu kế gì sao?

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Thiên Hành chẳng có cầm nang diệu kế gì, chẳng qua Thiên Hành có một chiếc ngự phiến do Huyền Diệp ban cho ân sư, khi cần thiết cũng đắc dụng lắm.

Vân Trung Phụng mừng quá kêu lên:

- Phải rồi, có chiếc Ngự phiến ấy thì mọi việc sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Lý Tứ Nương cũng thở ra nhẹ nhõm:

- Không sai! Coi bộ tiểu tử người có thể giúp Tranh nhi hoàn thành tâm nguyện.

Lúc ấy một tiểu ni cô độ mười hai mười ba tuổi dẫn Chu Đại Cương bước vào, Chu Đại Cương hướng về Tống Thiên Hành hành lễ, sau đó mới quay sang Vân Thiết Thành cười ngượng ngập nói:

- Bảo chủ... ta... ta...

Vân Trung Phụng mỉm cười nói:

- Việc qua rồi không cần nhắc lại, người ngồi xuống đi...

Liễu Trần sư thái nhìn Tống Thiên Hành hỏi:

- Thiên Hành, có còn việc gì nữa không?

Tống Thiên Hành hơi trầm ngâm một chút nói:

- Có một vị tiền bối kỳ nhân không biết sư thái với Lý bà bà có thể đoán ra lai lịch chăng?

Liễu Trần sư thái cùng Lý Tứ Nương hầu như cùng lúc hỏi:

- Người đó thế nào?

Tống Thiên Hành đáp:

- Một phụ nhân mình mặc thanh y, mặt cũng che bằng thanh sa, công lực tuyệt thế...

Tiếp đó chàng đem việc lần đầu tiên gặp đối phương cạnh bờ hồ, cho đến khi lúc trưa đã dùng phép truyền âm xin chàng nói tay cho Công Dã Tử Đô v.v nhất loạt thuật lại cho mọi người nghe.

Liễu Trần sư thái trầm ngâm nói:

- Người này ngày trước tất có giao tình thâm hậu với lệnh sư, đương nhiên phải là nhân vật chính đạo, điều khó hiểu ở đây là tại sao y lại quan tâm đến Công Dã Tử Đô nhiều như vậy?

Tống Thiên Hành gật đầu tán đồng:

- Thiên Hành cũng bị vướng mắc ở điểm này, nghĩ mãi chẳng thông.

Liễu Trần sư thái hỏi với giọng nói có hơi mất bình tĩnh:

- Người ấy vóc dáng thế nào? Có đặc điểm gì không?

Tống Thiên Hành không chút do dự đáp nhanh:

- Vị tiên bối này tầm vóc trung trung, thể thái dịu dàng, tuy không nhìn rõ mặt song nghe giọng nói có thể đoán ra người độ ba bốn chục tuổi, ngoài ra đều tự xưng là “lão thân”, hơn nữa xem ra có chút uyên nguyên với gia sư, như vậy vị này năm nay tuổi cũng phải trạc lục tuần mới phải.

Liễu Trần sư thái mỉm cười nói:

- Hài tử, người nói mâu thuẫn lung tung như vậy thì còn ai biết đâu mà đoán.

Quay sang Lý Tứ Nương nói tiếp:

- Lý tử tử có nhìn ra chút manh mối nào không?

Lý Tứ Nương lắc đầu:

- Ta không có hứng thú đi đoán mò như vậy.

Liễu Trần sư thái ngượng cười nói:

- Lý tử tử nói đúng lắm, chúng ta không nên mất thời giờ vì việc này, thời cơ đến thì tự đến, lúc đó y sẽ tiết lộ thân phận...

Lý Tứ Nương ngắt lời Liễu Trần sư thái, hướng về Tống Thiên Hành nói:

- Tiểu tử, sư phụ người với Công Dã Tử Đô có quan hệ với nhau như thế nào người có nghe nói qua chưa?

Tống Thiên Hành cười khổ lắc đầu:

- Bà bà, Tống Thiên Hành chỉ biết gia sư từng nói với Công Dã Tử Đô rằng không tự tay giết lão mà thôi...

Lý Tứ Nương cười nhẹ ngắt lời:

- Bởi vậy hấn mới sai người làm việc đó thay hấn!

Tống Thiên Hành cười gượng nói:

- Phải, đồng thời gia sư người còn đặc biệt dặn dò là lưu ý đối với phu nhân của Công Dã Tử Đô, Cổ Song Thành, phải nhẹ tay với người...

Lý Tứ Nương hừ lạnh một tiếng nói:

- Tính toán khá lắm, hấn quả không hổ là giống đa tình...

Liễu Trần sư thái thở dài can ngăn:

- Lý tử tử, việc qua rồi bất tất phải nhắc lại...

Lý Tứ Nương đến bây giờ thì nổi giận thật sự, mụ lớn tiếng:

- Tại sao không cần nói! Uất khí này ta nén nhịn mấy chục năm trời rồi, có cơ hội này cứ nói ra để cảnh tỉnh cho bọn trẻ đừng đi vào vết bánh xe cũ của người xưa, hơn nữa việc này nói ra thì người không có chút lỗi lầm nào cả, việc bảo mật cũng không cần thiết nữa.

Lý Tứ Nương nói đến việc củ như khơi gợi lại vết thương đã kín miệng từ lâu trong lòng Liễu Trần sư thái, bà không phản đối, cũng không nói gì thêm, chỉ thấy da mặt bà giật giật liên hồi, thở dài một tiếng nặng nề, cúi đầu che dấu nét kích động.

Mục quang lạnh như điện của Lý Tứ Nương quét ngang gương mặt của Tống Thiên Hành và Vân Trung Phụng một cái, nghiêm giọng nói tiếp:

- Một bước sẩy chân di hận ngàn năm, giật mình quay đầu lại thì đầu đã bạc, đây tuy là việc của mấy mươi năm về trước nhưng là một gương giáo huấn được tạo nên bằng huyết lệ

và hạnh phúc trọn đời của tiền nhân, hai người là người trẻ tuổi, hãy nhớ kỹ việc này để đừng mắc phải sai lầm của người đi trước!

Tống Thiên Hành và Vân Trung Phụng cảm thấy mặt nóng bừng, nhè nhẹ gật đầu.

Lý Tứ Nương chừng như đã giảm bớt kích động trong lòng, từ từ thở dài đưa mắt nhìn Tống Thiên Hành nói:

- Sư phụ người cùng Lữ muội tử, Liễu Trần sư thái trước mặt người đó, với Công Dã Tử Đô và Cổ Song Thành sư phụ là bốn nhân vật chính trong câu chuyện này.

Cổ Song Thành với sư phụ người là đôi tình nhân sát vai nhau hành hiệp giang hồ khiến võ lâm đồng đạo vừa ái mộ vừa đổ kỵ, nhưng Cổ Song Thành thiên tính hay đổ kỵ, lòng dạ hẹp hòi, lại hay tự ái vật, chỉ vì khuyết điểm nhỏ đó của y mà sư phụ người cùng Lữ muội tử mất đi hạnh phúc trọn đời, đồng thời thúc đẩy sát kiếp mưa máu gió tanh trên giang hồ.

Dừng một lát mặt trầm tư tiếp lời:

- Kể ra thì đó cũng là ý trời, lúc đó mấy người đều là những thanh niên hai mươi mấy tuổi đầu, có một ngày Lữ muội tử gặp phải bốn tay cường địch vây công ở Đại Biệt Sơn, tuy may gặp sư phụ người kịp thời cứu trợ nhưng Lữ muội tử đã bị nội thương trầm trọng thừa chết thiếu sống.

Lúc ấy sư phụ người lấy thánh dược trị nội thương “Thái Ất phản hồn đơn” cho Lữ muội tử, nhưng vì hơi thở chỉ còn mảnh như tơ, không sao nuốt xuống được, sư phụ người không biết làm sao hơn đành phải dùng quyền, dùng phương pháp “độ khí” đẩy linh đan vào bụng Lữ muội tử.

Dừng lời mặt mặt như hai ngọn đao bén ngót nhìn xoáy vào mắt Tống Thiên Hành hỏi:

- Tiểu tử, người thấy sư phụ người làm như vậy có chỗ nào không hợp đạo nghĩa hay không?

Tống Thiên Hành vội nghiêm mặt đáp lời:

- Sư phụ hành động như vậy về mặt lễ tiết tuy có điều không hợp, nhưng cứu người là việc hệ trọng nên không thể nói làm như vậy là sai.

Lý Tứ Nương gật nhẹ đưa mắt sang Vân Trung Phụng hỏi:

- A đầu! Còn người, người thấy sao?

Vân Trung Phụng đáp:

- Bà bà, cứu kẻ hoạn nạn là điều nên làm, Phụng nhi thấy Lý tiền bối làm như vậy là phải lắm.

Lý Tứ Nương cười nhẹ:

- Nếu người chính mắt nhìn thấy tình lang người đang cùng một nữ nhân khác miệng áp miệng, thân liền thân thì người sẽ hành động như thế nào?

Hai má Vân Trung Phụng chợt thấy nóng bừng, nàng ấp úp mãi chỉ nói được mỗi một tiếng:

- Cái đó... cái đó...

Lý Tứ Nương tiếp luôn:

- Người chờ tình lang giải thích thiệt hơn hay không cần hỏi rõ trắng đen, thưởng cho hấn

hai bạt tay rồi giữ áo ra đi?

Vân Trung Phụng giờ mới hiểu ý tứ của Lý Tứ Nương, nàng bỗng trở nên khẩn trương như chính mình là người trong cuộc, cất giọng hỏi lại:

- Không lẽ ngay lúc ấy Cổ Song Thành xuất hiện thấy hết những việc xảy ra, rồi không cần hỏi rõ trắng đen, bà ta giáng cho Lý tiền bối hai bạt tai xong lập tức giữ áo ra đi?

Lý Tứ Nương thở dài đáp:

- Còn phải hỏi! Sau đó Lý Phùng Xuân đi khắp nơi tìm kiếm tung tích của Cổ Song Thành, mong cùng ai giải thích ngọn nguồn để rồi tìm lại những ngày tháng êm đềm xưa cũ. Nhưng trời đất bao la như vậy muốn tìm một người đâu phải dễ dàng, huống chi con người mà hấn muốn tìm kiếm ấy lại cố tâm lẫn tránh!

Trong đầu Vân Trung Phụng như vừa vén được một bức mây đen, đột nhiên nàng liên tưởng đến một người...

Nhưng Lý Tứ Nương đã nói tiếp:

- Lúc ấy vị Lữ muội tử của ta vì cảm đại ân cứu mạng của Lý Phùng Xuân, không có cách gì báo đáp, lại cũng chính vì cứu mình mà bị tình nhân hiểu lầm đoạn tuyệt, cảm thấy không còn cách nào hơn, sau khi suy nghĩ kỹ nàng quyết định thí phất, ẩn mình chốn không môn, đồng thời nhờ đồng môn tử muội mang tin này truyền khắc giang hồ kỳ vọng Cổ Song Thành nghe được tin này mà giải trừ sự hiểu lầm, để hai người hợp lại như xưa.

Vân Trung Phụng chú mục nhìn Liễu Trần sư thái đang thương tâm cúi đầu nín lặng nói:

- Sư thái, sự hy sinh của sư thái thật lớn lao.

Liễu Trần sư thái thở dài nói:

- Hài tử, đó không có gì đáng gọi là lớn lao, chẳng qua là bốn phận của một người bình thường phải giữ mà thôi.

Vân Trung Phụng nén một tiếng thở dài nhìn sang Lý Tứ Nương hỏi:

- Bà bà, Lữ lão tiền bối đã hy sinh vào chốn Không môn, vậy Cổ Song Thành cùng Lý tiền bối lẽ ra sẽ hết hiểu lầm mới phải, sao lại có chuyện như ngày nay?

Lý Tứ Nương gật gù đáp:

- Hỏi khéo lắm!

Đoạn đôi mặt mù trở nên xa xăm kể tiếp:

- Khi tin tức Lữ muội tử thí phất quy y truyền ra giang hồ thì đồng thời cái tin Công Dã Tử Đô cùng Cổ Song Thành nên duyên phu phụ cũng bắt đầu lan rộng trên giang hồ...

Vân Trung Phụng kinh ngạc hỏi nhanh:

- Bà bà, Cổ Song Thành tuy khí độ hẹp hòi, nhưng đã là... có giao hảo với Lý tiền bối thì tất không phải người xấu, sao có thể qua lại với hạng người như Công Dã Tử Đô?

Lý Tứ Nương nói:

- Tên âm ma Công Dã Tử Đô là độc tử của Hương Tuyết Hải chủ nhân Công Dã Hồng, ngoại mạo phong lưu, người thuộc hạng điểm đàn, bên mình lúc nào cũng thủ sẵn mê dược để mê hoặc nữ nhân, biết được việc này chắc người không lấy làm kỳ nữa!

Vân Trung Phụng đỏ mặt ngượng ngùng, cúi đầu không dám nhìn lên.

Lý Tứ Nương nói tiếp:

- Sau đó Lý Phùng Xuân âm thầm điều tra biết được Cổ Song Thành vì trúng phải mê dược mà thất thân với Công Dã Tử Đô, thế ván đã thành thuyền, chỉ còn cách cắn răng đi theo Công Dã Tử Đô mà thôi.

Tống Thiên Hành đến giờ mới thở dài lên tiếng:

- Thế là gia sư cũng chán ngán mùi đời, gia nhập Không môn...

Lý Tứ Nương gật đầu:

- Không sai! Tiểu tử người xem ra cũng còn sáng suốt!

Vân Trung Phụng hỏi tiếp:

- Rồi sau đó?

Lý Tứ Nương trầm ngâm:

- Sau đó, có lần vô tình Lý Phùng Xuân gặp lại Cổ Song Thành, nhưng trong hoàn cảnh như vậy tương phùng nào khác chi cách thế, đương nhiên giữa hai người không còn điều gì nói với nhau nữa, có điều trước lúc ly biệt, Lý Phùng Xuân có yêu cầu Cổ Song Thành phải cố khuyên giải sao cho Công Dã Tử Đô hồi đầu hướng thiện, và Cổ Song Thành đã hứa...

Nhưng cách đó không lâu, Lý Phùng Xuân tận mắt nhìn thấy Công Dã Tử Đô đang làm... làm cái việc mà nhìn thấy người ta phải ngượng, trong lúc phẫn nộ, Lý Phùng Xuân định đánh chết Công Dã Tử Đô nhưng nghĩ đến hạnh phúc chung thân của Cổ Song Thành nên do dự mãi chưa hạ thủ.

Không biết xảo hợp thế nào mà Cổ Song Thành cũng đến nơi, rồi cả hai song song cầu khẩn van nài, chỉ thiên phát thệ, không bao giờ tái phạm nữa.

Lúc ấy Lý Phùng Xuân nhất thời mềm lòng buột miệng thốt “chỉ cần người quay đầu hướng thiện thì kiếp này ta quyết chẳng giết người”.

Nhưng nói xong hấn cảm thấy đối với loại người như Công Dã Tử Đô khó mà đặt niềm tin được, thế là bổ sung thêm: “Nhưng ta cũng đặc biệt cảnh cáo người, đừng tưởng ta vì lời hứa không giết người rồi tự tung tự tác, nếu còn tái ác không chữa thì đồ đệ ta sẽ thay ta thanh toán người.”

Lý Tứ Nương dừng lại thở dài nói:

- Đây là một đoạn ân ân oán oán của mấy vị tôn trưởng, cũng là một câu chuyện thương tâm mà trên chốn giang hồ rất ít người biết được rõ ràng... còn sự việc về sau như thế nào chắc người còn rõ hơn ta.

Vân Trung Phụng trầm tư nói:

- Bà bà, Phụ nhi nghĩ ra vị thanh y nhân rất có thể là Cổ Song Thành tiền bối...

Lý Tứ Nương cười nói:

- A đầu, người căn cứ vào điểm nào mà dám nói như vậy?

Vân Trung Phụng thoáng đỏ mặt ấp úng:

- Việc này...

Nàng rất muốn đem việc hội ngộ với thanh y phụ nhân trên đỉnh tháp chuông kể cho mọi người nghe, nhưng việc như vậy làm sao kể ra, đặc biệt là có cả Tống Thiên Hành ở đó,

thành thử ấp úp một hồi rồi im luôn, một lát sau nàng lấy lại bình tĩnh nói tránh đi:

- Phụng nhi căn cứ vào điểm bà ta xin Tống đại hiệp nối tay cho Công Dã Tử Đô.

Lý Tứ Nương mỉm cười lắc đầu:

- A đầu, người nhạy cảm quá! Thứ nhất ta nói cho người hay, người mà các người gặp có thân hình trung trung, trong khi đó Cổ Song Thành là người sinh trưởng ở miền Bắc, thân hình cao lớn, đó là điểm thứ nhất bác bỏ giả thuyết của người...

Thứ nữa, lúc này tiểu tử cũng có nói Công Dã Tử Đô cũng không nhận ra giọng nói của người đó, thử hỏi trên thế gian có người lại không nhận ra giọng nói của kẻ chung chăn chung gối với mình chăng?

Còn nữa, đây là điểm quan trọng nhất, theo chỗ ta biết Cổ Song Thành với Công Dã Tử Đô đã thành một đôi phu phụ ân ái vô cùng, nếu biết rõ Công Dã Tử Đô không phải là đối thủ của tiểu tử, nhất định sẽ hiện thân liên thủ đối phó với tiểu tử rồi, có lý do gì phải hạ mình cầu xin một tên hậu sinh văn bối chứ?

Vân Trung Phụng nhú mày nói:

- Bà bà phân tích có lý, xem ra Phụng nhi qua nhạy cảm rồi!

o O o

Sáng sớm ngày thứ tư, Tống Thiên Hành cưỡi bạch long câu một mình rời Kim Thang Bảo. Ước chừng nửa thời thần sau, Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang dắt hai tên Ngân y vệ sĩ cũng lẳng lặng đăng trình.

Xế chiều Tống Thiên Hành cùng bọn Chu Chấn Bang kẻ trước người sau đến Kim Lăng, cả bốn đều đến Thiết Ký tiền trang.

Tống Thiên Hành sau khi tắm rửa tẩy trần, lập tức đòi Mao Tử Kỳ đến Tịnh Lâu.

Mao Tử Kỳ sau khi ngồi xuống nói:

- Báo cáo Tống tổng quản, thuộc hạ...

Tống Thiên Hành cười nhẹ ngắt lời:

- Mao huynh, huynh đệ đã từ chức tổng quản quý bảo, về mặt xưng hô Mao huynh cũng nên sửa đi cho hợp.

Mao Tử Kỳ trang nghiêm nói:

- Tống tiên sinh, bảo chủ đã có thống lệnh, về tình thần Tống tiên sinh vẫn là tổng quản của bản bảo, Tống tiên sinh đến nơi nào cũng bằng như bảo chủ đích thân đến.

Tống Thiên Hành chau mày nói:

- Mao huynh, huynh đệ không quen lễ tục, vậy nên xưng hô sao cho tùy tiện một chút.

Dừng lời một lát, chàng tiếp:

- Được rồi, bây giờ thì Mao huynh nói đi!

Mao Tử Kỳ nói:

- Tống tiên sinh, khoảng giờ thìn hôm nay có một vị thanh y phụ nhân bịt mặt có đến đây.

Tống Thiên Hành hơi sững người:

- Người ấy nói gì?

Mao Tử Kỳ nói:

- Bà ta nói, canh ba đêm mai mời Tống tiên sinh đến Tụ Bảo Môn, cạnh Tần Hoài hà. Chỗ ở cũ của Trần Thượng thư đón Từ thái phu nhân.

Tống Thiên Hành mất ngủ, một lát sau mới hỏi:

- Còn gì nữa không?

Mao Tử Kỳ lắc đầu:

- Không, có điều trước lúc quay người đi, bà ta còn có nói nếu kế hoạch có gì thay đổi thì bà sẽ thông báo lại.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Mao huynh, trong Tụ Bảo Môn chỗ tư dinh cũ của Trần Thượng thư hiện giờ ai trú ngụ? Ngày thường Mao huynh có chú ý qua chưa?

Mao Tử Kỳ gượng cười lắc đầu:

- Thuộc hạ ngu xuẩn, ngày thường chưa hề để ý đến nơi ấy...

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Bất quá huynh đệ thuận miệng hỏi như vậy thôi, Mao huynh bất tất tự trách, cũng tại đối phương quá xảo hoạt chứ theo huynh đệ nghĩ thì người khác ở vào cương vị này chẳng thể nào làm tốt hơn Mao huynh được.

Hơi dừng lời một lát, chàng nghiêm trang nói:

- Mao huynh, lần trước trong mật hàm Mao huynh nói quá giản lược, bây giờ xin thuật lại chi tiết một chút.

Mao Tử Kỳ hơi trầm ngâm:

- Trước hôm giở mật hàm một ngày, thuộc hạ có đến Di Hồng Viện gặp Hồng Hồng cô nương, đến lúc đó thuộc hạ mới biết Hồng Hồng cô nương là người phụ trách Kim Lăng phân đàn của Thần Nữ Môn.

Lúc ấy thuộc hạ đem việc Từ đại hiệp bị Nhất Thống Môn bắt giữ báo lại, đồng thời hỏi xem trước đây Từ đại hiệp có giở giấu điều gì nơi Hồng Hồng cô nương chẳng.

Hồng Hồng cô nương nói việc Từ thái phu nhân cùng Từ đại hiệp bị bắt, người của Thần Nữ Môn đã biết từ lâu, có điều nàng cùng Từ đại hiệp ba tháng nay không có liên lạc, một khoảng thời gian dài trước khi Từ đại hiệp bị bắt không nghe người có giở giấu điều gì.

Tống Thiên Hành hơi nhíu mày hỏi:

- Tin tức về vụ thất tiêu phải chăng cũng do Hồng Hồng cô nương cung cấp?

Mao Tử Kỳ đáp:

- Phải, lúc ấy Hồng Hồng cô nương bảo với thuộc hạ về việc Kim Thang Bảo thất tiêu thì nàng vô tình tìm được một manh mối, đó là do một cô gái trong Di Hồng Viện tiếp khách, tên khách trong lúc rượu say nói lộ ra...

Tống Thiên Hành hỏi nhanh:

- Tên ấy nói thế nào?

Mao Tử Kỳ đáp:

- Hồng Hồng cô nương kể lại rằng tên ấy trong lúc say khướt lắm bầm “ hảo lão tiểu tử... chỉ có năm ngàn lượng bạc mà đòi bịt miệng ta... Hừ, chờ đó mà coi... chỉ cần lão gia tiết lộ với Kim Thang Bảo một tiếng... coi người có thể nuốt trọn một món dĩa bảo vô giá...

Theo đó, Hồng Hồng cô nương đoán định rằng tên này là một phần tử tham gia cướp tiêu của Kim Thang Bảo.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Tên ấy có lại lịch thế nào?

- Tên ấy họ Bạch tên Chấn Vũ, là thị vệ trong Tổng đốc phủ.

Tống Thiên Hành cười lạnh một tiếng, lăm bầm một mình:

- Không sai! Quả nhiên là lão tặc ấy chủ trì mọi việc.

Mao Tử Kỳ kinh ngạc hỏi:

- Tổng tiên sinh, tiên sinh nói ai?

Tống Thiên Hành chậm rãi đáp:

- Tây Môn Kiệt!

Mao Tử Kỳ kinh hãi hỏi:

- Tây Môn Kiệt? Đó không phải là Đốc phủ tổng văn án sao?

- Không sai!

Mao Tử Kỳ tiếp:

- Thuộc hạ đã thử hỏi qua không nhận được tên ấy, nhưng nếu Tống tiên sinh muốn tìm Bạch Chấn Vũ, thuộc hạ có thể nghĩ cách khác.

Tống Thiên Hành nói:

- Mao huynh thử nói rõ hơn xem!

Mao Tử Kỳ đáp:

- Thuộc hạ có một người đồng hương đang làm thị vệ trong Đốc phủ...

Tống Thiên Hành hỏi ngược lại:

- Quý đồng hương có biết rõ thân phận của Mao huynh không?

Mao Tử Kỳ gật đầu:

- Hần biết, ơ... phải rồi, cách này không ổn rồi...

Tống Thiên Hành cười nhẹ tiếp lời:

- Không sai, cách này không ổn lắm, vấn đề này chờ huynh đệ suy nghĩ kỹ lại rồi sẽ quyết định sau, bây giờ huynh đệ muốn biết vị Hồng Hồng cô nương hiện còn trong Di Hồng Viện không?

Mao Tử Kỳ hơi sững người nói:

- Hồng Hồng cô nương bốn ngày trước đây bị điều về Tổng đàn, nàng nói người tiếp nhiệm phân đàn nơi đây tên là Hồng Mai, trễ nhất thì trong vòng bảy ngày sẽ tới nơi, nếu có việc gì cần cứ việc đến đấy liên lạc với Hồng Mai là được.

Tống Thiên Hành hơi trầm ngâm một chút nói:

- Mao huynh cho người đến Di Hồng Viện thăm dò xem vị Hồng Mai cô nương đã đến chưa. Xong rồi, Mao huynh có thể lui.

Mao Tử Kỳ cung thân cáo lui.

o O o

Đêm, trời đã quá canh hai.

Trong thành Kim Lăng, nơi hậu viện của Đốc phủ, một bóng đen di chuyển nhanh như một con dơi khổng lồ, vị dạ hành quái khách này công lực cực cao, khinh công siêu tuyệt.

Hắn mình mặc lam y, bịt mặt bằng một mảnh sa đen, chỉ chừa hai mục quang như điện lộ ra ngoài.

Cách chỗ dạ hành quái khách chừng hơn trượng có một tên kinh trang đại hán cấp đao đứng gác, nhưng lạ một điều là địch nhân gần trong gang tấc mà hắn vẫn không biết không hay.

Lam y quái khách cười lạnh một tiếng, mục quang lướt sang tiểu lâu ở xa xa hãy còn ánh sáng đèn.

Tiếp đó thân hình chớp động, nhẹ như một con dơi bay vọt lên lan can chạm trở cầu kỳ.

Một tên thị vệ mang kiếm nhìn thấy kinh hồn nhưng miệng mới mở ra chưa kịp kêu lên đã không ngậm lại được nữa, thì ra hắn đã bị điểm huyết rồi.

Lam y quái khách ung dung đưa tay gõ cửa, trong phòng một giọng nói oai nghiêm vọng ra:

- Ai đó?

Lam y quái khách đáp:

- Ta!

“Cách” một tiếng, Lam y quái khách đã dùng chỉ lực đánh gãy then cửa, nhẹ nhàng mở cửa ra.

Đó là một thư phòng bày trí lộng lẫy, dưới ánh đèn lồng lung linh, một cấm bào lão nhân đang ngồi duyệt công văn, lão nghe tiếng mở cửa, liền ngẩng đầu lên quát:

- Đáng chết! Ai bảo người...

Chưa nói hết câu, lão đã nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, đồng thời chết cứng trên ghế.

Lam y quái khách đưa tay khép cửa lại, rồi sẵn tay kéo một chiếc ghế tấn ngang cửa hông, dịu giọng nói:

- Mã đại nhân, không nên sợ, ta không làm hại người, có điều người không được kêu lên, biết không?

A, thì ra cấm bào lão nhân này chính là Tổng đốc Lương Giang Mã Như Long, vậy thì lam y quái khách kia chính là Tổng Thiên Hành rồi!

Mã Như Long không hổ là phương diện đại nhân, thái độ ứng biến cũng hơn người một bậc. Sau một lúc kinh hãi thất thần, lão trấn tĩnh lại cất tiếng hỏi:

- Tráng sĩ oan ức chăng?

Tổng Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Mã đại nhân không nghĩ là ta đến hành thích sao?

Mã Như Long lắc đầu:

- Có hơi giống, nhưng...

Lão dừng lời, chỉ hàng chữ khắc trên vách “*Công Trực Vô Tư*” rồi mỉm cười nói:

- Bốn chủ hành sự có thể nói trên không thẹn với trời, dưới không hổ với dân nên trước nay chưa hề nghĩ đến việc có người hành thích ta.

Tống Thiên Hành nhìn lên chằm chằm, thông thả nói:

- Chỉ mong là như vậy, Mã đại nhân, thảo dân đang đêm quấy nhiễu, không phải có điều oan ức cũng không phải đến để hành thích, chỉ có một việc mọn mong đại nhân giải thích giùm.

Mã Như Long đáp:

- Tráng sĩ có thất mắt gì cứ việc nói ra, chỉ cần không phạm đến cơ mật quốc gia, bốn phủ biết tất nói, nói tất tận tường.

Tống Thiên Hành nói:

- Thảo dân đa tạ hảo ý của đại nhân! Sự thực việc thảo dân muốn hỏi không nghiêm trọng như đại nhân tưởng tượng, chỉ là một việc nhỏ mà thôi.

Mã Như Long chỉ chiếc ghế đối diện lão, nói:

- Mời tráng sĩ ngồi!

Tống Thiên Hành tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế, mới nhìn vào mắt lão hỏi:

- Mã đại nhân, về vật mà quý phủ ký thác nơi Chấn Uy tiêu cục, lai lịch thế nào xin Mã đại nhân cho biết!

Mã Như Long hơi giật mình:

- Tráng sĩ là...

Tống Thiên Hành đỡ lời:

- Thảo dân nhận lời ủy thác của Kim Thang Bảo bảo chủ Vân Thiết Thành, đến để điều tra rõ ràng vụ thất tiêu nửa tháng trước.

Mã Như Long lấy lại bình tĩnh:

- Tráng sĩ cho rằng lai lịch của món hàng có quan hệ với người cướp đi món hàng sao?

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Không sai! Thảo dân quả có ý nghĩ này!

Mã Như Long lắc đầu vẻ phản đối:

- Làm sao có chuyện như vậy được?

Tống Thiên Hành cười nhẹ hỏi lại:

- Mã đại nhân căn cứ vào đâu mà quả quyết như vậy?

Mã Như Long đáp:

- Bởi vì chiếc Trân Châu Y đó do bản phủ tổng văn án Tây Môn Kiệt dâng tặng!

Tống Thiên Hành trầm “ồ” lên một tiếng, nhìn thẳng vào mắt đối phương hỏi:

- Như vậy Tây Môn tổng văn án có nói cho Mã đại nhân biết lai lịch của chiếc Trân Châu Y đó không?

- Không!

- Như vậy trước khi đem một bảo vật giá trị liên thành dâng cho Mã đại nhân, Tây Môn Kiệt có nói đến điều kiện gì không?

- Việc này...

Tống Thiên Hành trầm giọng tiếp:

- Mã đại nhân, để tiện bề phá án, đồng thời cũng vì sự nghiệp của Mã đại nhân, mong Mã đại nhân không nên giấu giếm.

Mã Như Long hơi biến sắc hỏi lại:

- Nghiêm trọng đến như vậy sao?

Tống Thiên Hành giọng vẫn lạnh tanh:

- Thảo dân không hề có ý nói để dọa người!

Mã Như Long trầm ngâm nói:

- Kỳ thực cũng không có gì đáng kể, hấn chỉ yêu cầu một chức tổng văn án của bốn phủ.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Rồi Mã đại nhân khinh suất nhận lời.

Mã Như Long cười nhẹ nói:

- Một chức tổng văn án của Tổng đốc phủ tuy quan đồng Ngũ phẩm có chút quyền uy, nhưng kỳ thực chỉ là một người giúp việc cho bốn phủ mà thôi, đừng nói đến việc dùng lễ vật cầu kiến, bốn phủ cũng phải dùng sớ lễ để mời một người xứng đáng đảm nhiệm chức vụ này, giờ bỗng dưng có người dùng lễ hậu cầu đảm nhận, bốn phủ tại sao phải từ chối chứ?

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Có lý, nhưng thảo dân nghĩ người này thể nào cũng có ẩn ý gì khác.

Mã Như Long nghiêm mặt nói:

- Những điều bốn phủ nói đều là sự thật, tráng sĩ không tin bốn phủ cũng không biết làm sao hơn.

Tống Thiên Hành hạ thấp giọng cười nói:

- Thảo dân nào dám nghi ngờ Mã đại nhân. Có điều việc xảy ra không bình thường, nếu Mã đại nhân ở trong trường hợp của thảo dân, thử hỏi Mã đại nhân có nghi ngờ không?

Mã Như Long cười nhẹ nói:

- Không sai, lúc đầu bốn phủ cũng không dám tin tưởng hấn, nhưng hơn năm nay thực tế đã chứng minh, không những bốn phủ rất hài lòng vì những biểu hiện của hấn, mà đến những nghi ngờ lúc đầu cũng biến mất.

Tống Thiên Hành bỗng hỏi:

- Mã đại nhân có biết lai lịch của Tây Môn tổng văn án chăng?

Mã Như Long gật đầu:

- Có biết, hấn là một vị hiệp khách rất có oai vọng trên giang hồ...

Tống Thiên Hành ngắt lời hỏi:

- Điều này do Tây Môn tổng văn án nói?

Mã Như Long xua tay:

- Không phải! Không phải! Điều đó do một thị vệ của bốn phủ nói, người này cũng là

người tiến dẫn hấn vào bốn phủ.

Tống Thiên Hành nhìn thẳng vào đối phương hỏi:

- Vị thị vệ giới thiệu Tây Môn tổng văn án vào quý phủ có phải tên là Bạch Chấn Vũ...

Mã Như Long gật đầu kinh ngạc:

- Phải! Ủa mà sao người... à , tráng sĩ biết?

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Việc thảo dân biết được còn nhiều hơn như vậy nữa!

Dừng lời một lát, chàng nghiêm mặt trầm giọng nói:

- Mã đại nhân, thảo dân còn một việc lớn thỉnh giáo, trước khi vụ cướp tiêu xảy ra ba ngày, có phải Tây Môn tổng văn án cùng Bạch thị vệ đều có công vụ phải ra ngoài, cho đến khi tin tức về vụ cướp tiêu truyền đến quý phủ mới trở về?

Mã Như Long trầm ngâm một lúc lâu rồi gật đầu đáp:

- Không sai!

Tống Thiên Hành hỏi tiếp:

- Bạch Chấn Vũ vào tổng đốc phủ bao giờ?

Mã Như Long đáp:

- Đã một năm rưỡi rồi, nửa năm trước khi Tây Môn Kiệt vào bốn phủ.

Tống Thiên Hành nhíu mày:

- Sau khi Tây Môn tổng văn án về với quý phủ đã tiến cử bao nhiêu người?

Mã Như Long lắc đầu:

- Không nhớ rõ, đại khái bốn năm người gì đó.

- Những người đó đều sắp xếp vào đội thị vệ?

- Ừ!

Tống Thiên Hành trầm tư:

- Mấy ngày trước, Tây Môn tổng văn án sau khi đến Kim Thang Bảo hỏi thăm về việc thất tiêu trở về có nhắc đến một người tên Tống Thiên Hành trước mặt Mã đại nhân không?

Mã Như Long ngạc nhiên hỏi:

- Không nghe Tây Môn tổng văn án nhắc đến ai có cái tên như vậy.

Đôi mắt lộ ra ngoài mảnh sa chột lóe lên ánh sáng dị kỳ, Tống Thiên Hành cười lạnh nói:

- Xem ra lão tặc này quả ôm ấp dị tâm, có thể thẳng tay hành sự rồi.

Mã Như Long không hiểu đầu đuôi ra sao, nhíu mày hỏi:

- Tráng sĩ nói vậy nghĩa là sao?

Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Mã đại nhân, thảo dân là Tống Thiên Hành. Lúc Tây Môn Kiệt đến Kim Thang Bảo tra án, Tống Thiên Hành còn đang là tổng quản Kim Thang Bảo, lúc ấy thảo dân lấy lễ đãi hấn vào hàng thượng khách, nhưng sau đó song phương đàm luận không thuận thảo lắm, thảo dân đành phải giở chút thủ đoạn buộc hấn phải quỳ xuống...

Mã Như Long biến sắc mặt hỏi:

- Có chuyện như vậy sao?

Tống Thiên Hành từ từ giơ tay tháo mảnh sa che mặt xuống, cười nhạt nói:

- Đương nhiên Tây Môn Kiệt không quỳ trước Tống Thiên Hành mà quỳ trước vật này. “Soạt!” một tiếng, chiếc Ngự phiến được xòe ra.

Mã Như Long nhìn thấy chiếc quạt, lập tức biến sắc mặt, vội vàng đứng dậy kéo vạt áo quỳ sụp trước mặt Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành xếp quạt lại, đồng thời giơ tay phất nhẹ một cái, một luồng kinh đạo cương mãnh đỡ lấy nửa thân trên của Mã Như Long đỡ lão đứng dậy, sau đó mỉm cười nói:

- Mã đại nhân bất tất đa lễ.

Mã Như Long vừa kinh hoảng vừa khó hiểu, nghe lời nói của Tống Thiên Hành lão cúi đầu đáp:

- Đó là thể chế triều đình, hạ quan không dám thất lễ!

Từ “bổn phủ” đổi thành “hạ quan” trong phút chốc, thế mới biết dư oai của một vị đế vương đã chết cũng không phải nhỏ!

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Tống Thiên Hành không phải khâm sai, nơi đây lại không có Ngự sử đại nhân, Mã đại nhân hà tất quá câu nệ như vậy!

Mã Như Long vẫn cúi đầu cung kính đáp:

- Hạ quan không dám!

Tống Thiên Hành cười nói:

- Ngự phiến đã thu hồi, mời Mã đại nhân an tọa.

Đến bây giờ Mã Như Long mới dám ngẩng đầu lên, len lén ngồi xuống.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Mã đại nhân, không phải Tống Thiên Hành cố ý lấy Ngự phiến ra để hù dọa đại nhân, nhưng nếu không làm như vậy không thể giải trừ mối hiểm nghi trong lòng đại nhân, có chỗ đường đột xin đại nhân mở lượng hải hà tha thứ!

Mã Như Long cười gượng nói:

- Tống... Tống đại hiệp nặng lời rồi, hạ quan...

Tống Thiên Hành cười ngắt lời:

- Mã đại nhân, Tống Thiên Hành bình thường rất ghét người gọi mình bằng hai chữ “đại hiệp”, xin Mã đại nhân cứ gọi thảo dân bằng hai chữ “tráng sĩ” như lúc nãy để nghe hơn một chút.

Mã Như Long cười hỏi:

- Vậy gọi bằng “tiên sinh” thì sao?

Tống Thiên Hành cũng mỉm cười nói:

- Ngoài hai chữ “đại hiệp” ra, đại nhân gọi bằng gì cũng được.

Mã Như Long nghiêm mặt hỏi:

- Tống tiên sinh, chiếc Ngự phiến ấy...

Tống Thiên Hành cũng nghiêm mặt đỡ lời:

- Đó là kỳ vật do tiên hoàng ban cho gia sư!

Mã Như Long ồ lên một tiếng hỏi:

- Phải chăng Tống tiên sinh đến đây còn có nhiệm vụ khác?

- Chuyện này Tống Thiên Hành chủ yếu vì điều tra nghi án về chiếc Trân Châu Y mà đến!

Dừng lời một lát, chàng tiếp:

- Mã đại nhân, căn cứ vào những điều hai ta nói lúc nãy mà đoán định, Tống Thiên Hành có thể chắc chắn kết luận, người cưỡng tiêu lấy đi chiếc Trân Châu Y chính là Tây Môn Kiệt!

Mã Như Long như nghe sét đánh ngang tai, chấn động toàn thân nói:

- Nhưng chiếc áo ấy vốn là sở hữu của hắc, đã tặng hạ quan để tiến cống triều đình thì tại sao lại...

Tống Thiên Hành ngắt lời:

- Trên giang hồ việc kỳ quái hơn như vậy gấp mấy lần cũng còn có thể nữa là! Mã đại nhân không dễ gì hiểu được, mà cũng không cần thiết hiểu làm chi.

Mã Như Long vẫn chưa dám tin, hạ giọng như nói một mình:

- Quả thật không thể hiểu được...

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Với trí tuệ siêu phàm của Mã đại nhân, nếu biết được lai lịch thật của Tây Môn Kiệt chắc cũng không khó hiểu lắm.

Mã Như Long hỏi:

- Chắc Tống tiên sinh còn giải thích nà o khác nữa?

Tống Thiên Hành đáp:

- Mã đại nhân, nói ra thật khiến đại nhân khó mà tin được, Tây Môn Kiệt là một tên đại đạo độc hành, hoạt động suốt một dãy Vân Quý, giang hồ gọi hắc là “Độc Nhãn Thốc Ưng”.

Mã Như Long kinh ngạc ngẩn người, Tống Thiên Hành mỉm cười nói tiếp:

- Ta biết Mã đại nhân ít nhiều cũng còn nghi ngờ, nhưng chờ ta gọi nhân chứng đến, chân tướng sẽ lộ rõ ràng.

Mã Như Long chưa hết kinh ngạc hỏi:

- Tống tiên sinh nói đến nhân chứng là chỉ người nào?

Tống Thiên Hành đáp:

- Đó là thị vệ của quý phủ, Bạch Chấn Vũ, giờ này chắc sắp đến rồi.

Mã Như Long thở dài:

- Giờ đây hạ quan tắc lòng đã loạn, Tống tiên sinh coi thử nên giải quyết thế nào?

Tống Thiên Hành nhìn Mã Như Long hỏi:

- Đối với việc thất tiêu của Chấn Uy tiêu cục, Mã đại nhân có còn truy cứu nữa không?

Mã Như Long nói:

- Nếu mọi sự thật quả như lời Tống tiên sinh nói thì không cần phải truy cứu nữa!

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Vậy thì được rồi, còn tên đạo tặc Tây Môn Kiệt sẽ do Tống Thiên Hành đối phó.

Dừng lời một lát, chàng thở dài nói:

- Có điều, chỉ sợ...

Bỗng từ xa vọng lại tiếng quát:

- Đồ khốn! Nằm xuống cho lão phu!

Ồi chà! là giọng của Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang.

Tống Thiên Hành biến sắc nói:

- Mã đại nhân cấp tốc tìm nơi an toàn ẩn nấp...

Nói đến đó thân hình chàng đã biến mất sau cửa sổ, xa xa vọng lại tiếng cười khằng khặc của Tây Môn Kiệt:

- Chu Chấn Bang, dù tên thiếu chủ lòn trôn thiên hạ của các người đích thân đến đây chưa chắc đã làm gì được lão phu, người mà cũng đòi...

“Bùng!” một tiếng chấn thiên động địa, giọng Chu Chấn Bang quát tháo:

- Thất phu! Người cũng chỉ có vậy mà thôi.

Giọng cười của Tây Môn Kiệt vang lên:

- Khá lắm! Khá lắm!Ồ, vị thiếu chủ chui lỗ chó của người quả nhiên đến rồi.

Lão chưa dứt lời thì giọng cười của Tống Thiên Hành đã vang lên sang sảng, và người đã nhẹ nhàng đáp xuống cạnh Chu Chấn Bang.

Nơi Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang và Tây Môn Kiệt động thủ là một hoa viên cách tịnh lâu của Mã Như Long chừng một làn tên.

Lúc này Chu Chấn Bang tay trái cắp một thanh y nhân, đang giận dữ râu tóc dựng ngược đứng đối diện với Tây Môn Kiệt. Thấy Tống Thiên Hành đến nơi, lão thu bớt thần oai cung kính thi lễ nói:

- Thiếu chủ, may mắn lão nô chưa nhục mệnh!

o O o